

Arrest

nr. 233 631 van 6 maart 2020
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 26 maart 2018 en 8 november 2018 aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als ander familielid in functie van haar broer op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze aanvragen zijn respectievelijk op 11 september 2018 en op 6 mei 2019 geweigerd met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met

bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster heeft voornoemde weigeringsbeslissingen niet aangevochten.

Verzoekster dient op 9 mei 2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als ander familielid in functie van haar broer op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Op 7 november 2019 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.05.2019 werd ingediend door:

Naam: O. (...)

Voornaam: N. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 22.07.1978

Geboorteplaats: Moha ou Hammou Zayani

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.05.2019 voor de derde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde haar broer O. M. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (LD7304670) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.10.2017 te Antwerpen*
- arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon*
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 28.01.2014, 01.03.2014, 27.06.2016 en 26.08.2017*
- factuur ZNA 27.12.2017, 30.01.2018 en 23.04.2018 op naam van betrokkene: uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat de referentiepersoon instond voor de betaling van de factuur dd. 27.12.2017 (€43,26)*
- reçu ZNA dd. 23.11.2017, 27.11.2017, 01.12.2017, 21.12.2017, 26.01.2018, 21.03.2018 en 27.03.2018*
- factuur Heilig Hartziekenhuis Mol dd. 12.11.2018 op naam van betrokkene*
- verzamelgetuigschriften voor verstrekte hulp dd. 23.11.2017, 21.12.2017, 22.12.2017, 25.01.2018, 26.01.2018, 16.02.2018, 06.03.2018 en 21.03.2018 op naam van betrokkene*
- rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon en bijbehorende mail waarin hij stelt dat de betalingen dd. 10.06.2018 en 25.07.2018 (Modero) gebeurden ten voordele van betrokkene; de originele aanrekening of factuur werd echter niet voorgelegd, deze bewering is dan ook niet na te gaan. Ook de verklaring dat de overige betalingen cash gebeurden zijn een loutere bewering vanwege de referentiepersoon.*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 26.03.2018 en 08.11.2018, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 11.09.2018 en 06.05.2019.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende aanvullende documenten voorgelegd:

- ongedateerde verklaring op eer vanwege betrokkene
 - 'certificat de residence' n°52/SAA en n°53/SAA dd. 14.06.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat beiden op datum van de attesten woonachtig waren op het adres '(...)': echter, op datum van deze attesten waren zowel betrokkene als de referentiepersoon reeds woonachtig in België. Voor zover deze attesten betrekking hebben op een administratieve registratie op hetzelfde adres, dient opgemerkt te worden dat dit niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden, en niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs.
 - 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°147 dd. 14.06.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting echter, dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene, zodat ook het attest op zich dient beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat – gezien deze betrekking hebben op de situatie in juni 2019, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko – deze niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
 - 'attestation du revenu année 2019' n°1005 dd. 14.06.2019, 'attestation du revenu année 2018' n°1006 dd. 14.06.2019, 'attestation du revenu année 2017' n°1007 dd. 14.06.2019, 'attestation du revenu année 2016' n°1008 dd. 14.06.2019 en 'attestation du revenu annexe 2015' n°1009 dd. 14.06.2019, allen op naam van betrokkene, waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in de periode 2015-2019 geen belastingaangifte indiende en niet beschikt over belastbare inkomsten: echter, zoals reeds werd gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 11.09.2018, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt wanneer betrokkene Schengen (en bij uitbreiding België) inreisde, is de relevantie van deze documenten niet afdoende duidelijk. Deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover ze dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, en dat het voorleggen van dergelijke attesten dan ook niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten had.
- Er dient in dit kader ook opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene in haar land van herkomst of origine ooit enige steun ontving vanwege de referentiepersoon.
- aanvullende facturen Heilig Hartziekenhuis Mol dd. 25.04.2019 en 25.05.2019 op naam van betrokkene.
 - aanvullende reçu ZNA dd. 06.03.2018
 - aanvullende verzamelgetuigschriften voor verstrekte hulp dd. 11.10.2018 en 10.12.2018
 - bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.10.2018, 19.10.2018, 29.10.2018, 17.11.2018, 27.11.2018, 02.01.2019, 28.01.2019, 01.03.2019, 27.03.2019, 24.04.2019, 23.05.2019, 05.06.2019 en 24.06.2019; schrijven CAK – Verzekering Burgers 'factuur gezinsleden 2019' dd. 22.05.2019 op naam van de referentiepersoon met vermelding van betrokkene: echter, deze geldstortingen / betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België en hebben betrekking op de situatie in ons land; ze zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
 - geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode april – juni 2019
 - overeenkomst T-Mobile dd. 14.03.2019 op naam van de referentiepersoon (er dient opgemerkt te worden dat deze overeenkomst een adres in Nederland vermeldt) met bijbehorend aankoopbewijs en factuur GSMWEB.NL dd. 11.06.2018 en aankoopbewijs GSMWEB.NL dd. 20.06.2018 op naam van de referentiepersoon
 - attesten dd. 22.07.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Mol
 - diverse documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: deelcertificaten Nederlandse les; schrijven AHOVOKS dd. 27.03.2019; attest aanwezigheid Praatpunt dd. 20.06.2019, vrijwilligerscontract PimperNieuw dd. 17.06.2019, vrijwilligersfiche en afsprakennota Witte Meren dd. 19.12.2018, kopie krantenartikel; schrijven EduKempen dd. 14.06.2019 (taalstage Nederlands); attest van inburgering dd. 08.11.2018.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 01.08.2017 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van

de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 26.03.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch werd er afdoende aangetoond dat er sprake is van enige actuele medische problematiek op naam van betrokkene.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, schending van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsverplichting; Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1): (...)

Dat artikel 47/1, 2° stelt dat als ander familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd: “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;” Dat artikel 47/3 §2 Vreemdelingenwet stelt: “§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster niet alleen in het land van herkomst, doch ook in België ten laste is van haar broer; Dat verzoekster inderdaad, zoals blijkt uit de stukken welke in de 3 aanvragen werden neergelegd:

- Op regelmatige basis gelden mocht ontvangen vanwege haar broer over de periode 2014 tot heden, eveneens Via Western Union;*
- In Marokko niet over enige bron van inkomsten beschikte;*
- In Marokko geen eigenaar is van enig onroerend goed;*
- Tot aan haar vertrek naar België ten laste is van haar broer en niet van haar ouders;*
- Sedert haar aankomst in België op het zelfde adres woonachtig is als haar broer en haar broer alhier alle kosten voor verzoekster draagt, ook de talrijke medische kosten;*
- Verzoekster en haar broer tot aan diens vertrek, op hetzelfde adres in Marokko woonachtig waren, op welk adres haar broer nog steeds gekend is;*

Dat dient opgemerkt dat naar het attest van Western Union, hoewel dit werd overgemaakt, niet werd verwezen en vermeld attest vermoedelijk dan ook, ten onrechte, niet in overweging werd genomen; Dat de op de lijst van Western Union vermelde betalingen overigens beperkend zijn en er in realiteit heel wat meer stortingen werden overgemaakt; Dat inderdaad uit dit attest blijkt dat informatie van stortingen welke meer dan 5 jaar geleden zijn uitgevoerd, mogelijks in de lijst niet werden opgenomen omwille van systeembeperkingen; Dat de broer van verzoekster bovendien over voldoende middelen beschikt teneinde verzoekster ten laste te kunnen nemen en op geen enkel ogenblik van enige steun uitgaande van het OCMW heeft genoten;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij haar beoordeling rekening dient te houden met de financiële en sociale omstandigheden van verzoekster, hetgeen zij in casu heeft nagelaten; Dat derhalve uit betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat verzoekster in het land van herkomst niet over een inkomen beschikte en zij financieel en materiaal werd onderhouden door haar broer; Dat verzoekster overigens in het land van herkomst niet heeft gewerkt; Dat de financiële afhankelijkheid des te meer blijkt uit het feit dat er gelden aan haar en haar ouders werden overgemaakt om in haar onderhoud en opvoeding te kunnen voorzien; Dat ook toekomstgericht verzoekster afhankelijk zal blijven van haar broer; Dat in de Marokkaanse cultuur vrouwen door hun familie worden onderhouden en hierbij zelfs inwonen, tot aan het huwelijk; Dat gelet op de operatie welke verzoekster in België diende te ondergaan, waarbij ook haar baarmoeder werd verwijderd, de kansen op huwelijk in Marokko ernstig zijn geslonken, nu verzoekster geen kinderen meer kan baren;

Dat verzoekster zich overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomende zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs de Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs, indien er geen officieel document van de overheid van het land van herkomst kan worden voorgelegd, met ieder passend middel volstaat; Dat derhalve uit de Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich redelijk dient op te stellen, hetgeen zij in casu, door zelfs documenten welke werden afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten; Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is; Dat verzoekster uiteraard niet van iedere uitgave welke haar broer voor haar heeft gemaakt bewijs kan voorleggen wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoekster kan verwacht worden;

Dat verzoekster bovendien zoals gesteld nog nooit heeft gewerkt, hoewel het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85); Dat het 'ten laste zijn' bovendien een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05); Dat verzoekster thans overigens op hetzelfde adres als haar broer verblijft, hetgeen des te meer aantoont dat verzoekster, welke in België niet tewerkgesteld is en tot geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, ten laste is van haar broer;

Dat verzoekster zich bovendien de terechte vraag stelt welke bewijsstukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dan wel dienen te worden voorgelegd, indien zelfs de voorgelegde stukken niet worden aanvaard; Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men ten laste is en deel heeft uitgemaakt van het zelfde gezin, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt? Hoe is het alsdan nog mogelijk om dit bewijs te leveren? Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen; Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Deze uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Hoewel de verzoekster in de aanhef van het enig middel gewag maakt van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster verzuimt om concreet aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing precies zou strijden met de verplichting om te voorzien in een afdoende motivering. De louter juridisch-technische inleiding waarbij de verzoekster de draagwijdte schetst van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, volstaat hiertoe uiteraard niet.

De verzoekster maakt aldus niet duidelijk op welk punt de in de bestreden akte opgenomen motieven haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is derhalve niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op 9 mei 2019 dient verzoekster voor de derde maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van haar Marokkaanse broer, in toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Door middel van de bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd.

Het toepasselijke artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In het voorliggende geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was van haar broer of deel uitmaakte van diens gezin en dit in de periode voorafgaand aan de huidige gezinsherenigingsaanvraag, zodat verzoekster niet aantoonde dat zij voldoet aan de door artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging.

Verzoekster brengt in het enig middel wel een uitgebreide inhoudelijke kritiek naar voor op de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Zij betoogt dat uit de door haar bijgebrachte stukken blijkt dat zij niet alleen in het land van herkomst maar ook in België ten laste is van haar broer.

Omtrent de bedoelde geldstortingen in België wordt overigens als volgt gemotiveerd: *“bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.10.2018, 19.10.2018, 29.10.2018, 17.11.2018, 27.11.2018, 02.01.2019, 28.01.2019, 01.03.2019, 27.03.2019, 24.04.2019, 23.05.2019, 05.06.2019 en 24.06.2019; schrijven CAK – Verzekering Burgers ‘factuur gezinsleden 2019’ dd. 22.05.2019 op naam van de referentiepersoon met vermelding van betrokkene: echter, deze geldstortingen/betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België en hebben betrekking op de situatie in ons land; ze zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”* Verzoekster laat na om toe te lichten waarom deze motivering niet afdoende of deugdelijk zou zijn. Deze kritiek is gericht tegen een overtoollig motief.

Aangaande de stortingen in het land van herkomst wordt gemotiveerd: *“bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 28.01.2014, 01.03.2014, 27.06.2016 en 26.08.2017. (...) rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon en bijbehorende mail waarin hij stelt dat de betalingen dd. 10.06.2018 en 25.07.2018 (Modero) gebeurden ten voordele van betrokkene; de originele aanrekening of factuur werd echter niet voorgelegd, deze bewering is dan ook niet na te gaan. Ook de verklaring dat de overige betalingen cash gebeurden zijn een loutere bewering vanwege de referentiepersoon. Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 26.03.2018 en 08.11.2018, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 11.09.2018 en 06.05.2019.”*

Verzoekster brengt tegen voormeld motief in dat er geen melding is gemaakt van het attest van Western Union, wat zij heeft gevoegd bij haar aanvraag. Zij betoogt dat er in realiteit heel wat meer stortingen zouden zijn uitgevoerd, haar broer zou over voldoende middelen beschikt hebben om haar ten laste te nemen, ze zou hebben aangetoond dat ze in het herkomstland niet over een inkomen heeft beschikt. Zij stelt nog dat in de Marokkaanse cultuur vrouwen door hun familie worden onderhouden en zij onmogelijk van iedere uitgave die haar broer voor haar maakte een bewijs zou kunnen voorleggen.

Verzoekster, die op 9 mei 2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als ander familielid in functie van haar broer op grond van artikel 47/1 2° van de vreemdelingenwet dient aan te tonen in het verleden, namelijk in het herkomstland, ten laste te zijn geweest van haar broer of dat zij reeds vanuit het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van haar broer.

Bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en

zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelt het Hof in het arrest Rahman verder het volgende: *“De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds eerder een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar broer indiende, die op 6 mei 2019 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Uit onderzoek van de derde aanvraag is gebleken dat verzoekster documenten voorlegde die zij reeds in het kader van haar eerdere aanvraag had ingediend. Daaronder bevinden zich de documenten van Western Union, waarvan wel degelijk melding werd gemaakt in de beslissing nu deze omschreven werden als *“bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 28.01.2014, 01.03.2014, 27.06.2016 en 26.08.2017”*. Hieromtrent werd gemotiveerd dat die documenten reeds werden voorgelegd in het kader van haar vorige aanvraag en besproken en weerlegd werden in de bijlagen 20 van 6 mei 2019. Verzoekster betwist niet dat vorige bijlagen 20 definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer en dat de verwerende partij op rechtsgeldige wijze kon verwijzen naar de argumentatie aangaande de documenten van Western Union. Als bijkomende stukken werden in het kader van de aanvraag van 9 mei 2019 bewijzen van geldstortingen overgemaakt vanaf oktober 2018 tot juni 2019. Hieromtrent werd echter geargumenteed dat die geldstortingen/betalingen dateren van na de aankomst van verzoekster in België en betrekking hebben op de situatie in ons land, waardoor ze niet relevant zijn in het kader van huidige aanvraag gezinshereniging. Verzoekster betwist dit motief niet. De Raad stelt vast dat het stuk van Western Union van 25 oktober 2018, dat zij bij het verzoekschrift voegt, meervoudig terug te vinden is in het administratief dossier, waaruit blijkt dat het minstens reeds bij de vorige aanvraag is neergelegd. Bovendien blijkt uit de bijlage van voormeld stuk dat de stortingen niet zijn gedaan aan verzoekster maar aan de ontvangers A. O. en Y. H.

Waar verzoekster stelt dat zij heeft aangetoond dat zij in haar herkomstland niet over inkomsten beschikte, toont zij niet aan dat zij nog andere documenten heeft voorgelegd in het kader van de nieuwe aanvraag dan:

- ‘*Attestation de non-imposition à la TH-TSC n° 147 d.d. 14.06.2019*’

- ‘*Attestation du revenu année 2019 n°1005 d.d. 14.06.2019, attestation du revenue année 2018, attestation du revenue année 2017, attestation du revenue année 2016, attestation du revenu année 2015*’.

Omtrent het ‘*attestation de non-imposition*’ wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“echter, dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene, zodat ook het attest op zich dient beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat – gezien deze betrekking hebben op de situatie in juni 2019, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko – deze niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

Omtrent de verschillende ‘*Attestation du revenu*’ wordt als volgt geoordeeld: *“allen op naam van betrokkene, waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in de periode 2015-2019 geen belastingaangifte indiende en niet beschikt over belastbare inkomsten: echter zoals reeds werd gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 11.09.2018, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt wanneer betrokkene Schengen (en bij uitbreiding België) inreisde, is de relevantie van deze documenten niet afdoende duidelijk; Deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover ze dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, en dat het voorleggen van dergelijke attesten dan ook niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten had.”*

Waar verzoekster betoogt dat ze zou hebben aangetoond dat ze in haar herkomstland niet over een inkomen heeft beschikt, gaat zij echter niet in op de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing zoals supra geciteerd. Zij toont niet aan dat de door haar overgemaakte documenten met betrekking tot

haar inkomsten in Marokko op kennelijk onredelijke wijze zijn beoordeeld. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij diende over te gaan tot de vaststelling dat zij geen inkomsten heeft gehad tijdens haar verblijf in het herkomstland. Waar zij stelt dat vrouwen in de Marokkaanse cultuur door hun familie worden onderhouden, laat zij na, zoals hoger blijkt, het bewijs te leveren dat zij ten laste was van haar broer in het land van herkomst. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wordt niet van haar verwacht dat zij van iedere uitgave die haar broer voor haar maakte een bewijs voorlegt, maar wordt wel verwacht dat zij het ten laste zijn met concrete elementen aantoont, wat niet het geval is.

Een schending van de door verzoekster opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC